

DEVĚT DNÍ VE VICHRU, LEDU A SNĚHU

O zimním přechodu hlavního hřebene Vysokých Tater

Sněhem zapadlé hory nejsou jen vyhledávaným místem pro lyžařský sport, ale jejich zledovatělé vrcholky a široká sněhová pole poskytují i našim nejlepším horolezcům možnosti naučit se překonávat překážky, ne menší než v zahraničních velehorách. Loňského roku došlo ve Vysokých Tatrách k vý-

znamné, skutečně historické události, ke které se pro její důležitost letos vracíme a jejíž opakování se jistě dočkáme i od dalších horolezců.

Ve Vysokých Tatrách není snad již vrcholů, stěn, hřebenu nebo piliře, který by naši horolezci nedovedli překonat. Nejtěžší stěny, do nedávna považované za nedostupné, „pouštějí“ jedna za druhou.

O souvislý přechod hlavního hřebene Vysokých Tater se pokoušelo dlouho mnoho vynikajících horolezců. Teprve v roce 1948 dosahují úspěchu dva gottwaldovští horolezci Zábaj a Zachoval. Poďařilo se jim zdolat hřeben Tater za pět dnů. V roce 1953 horolezci Kuchař a Svatoš z oddílu Lokomotiva Liberec provádějí přechod za tři a půl dne. „Letní problém“ hlavního hřebene Vysokých Tater byl tedy vyřešen. Zbýval ještě přechod v zimě.

V březnu 1954 – tedy ještě za zimních horských podmínek – nastupuje odvážné družstvo na hřeben. Dvě dvojice – mistr sportu Cerman s Maškem a Kuchař se Svatošem, všichni z Libereckého kraje, vyrazí dne 9. III. 1954 z Kopského sedla a po devíti dnech nesmírného fyzického vypětí, za skutečně velehorských podmínek,

unavení a vyčerpání, tisknou si ruce v Liliovém sedle.

Devět dnů cesty. Prašan, do něhož se horolezec bořil často až po pás, byl první pozdrav tatranské přírody. Třetí a čtvrtý den zúfala na hřebenu divoká sněhová bouře. Horolezci se nemohli odvážit dalšího postupu. Strávili celý den ve spacích pytlicích pod malými stany, na jejichž stěnách se usazovala stále větší vrstva námrazy. Vánice se příštího dne utišila, ale nový sníh značně ztížil postup družstev.

Výzbroj byla volena pro obě dvojice samostatně a sestávala z jednoho stanu, „žďárského pytle“, spacího pytle s povlakem, lana, čtyř karabin, šesti skob, kladiva, cepinu, dvou lanových smyček a okovaných bot – „tricorni“. Celková váha batohů při nástupu byla asi 25 kg, zásoby potravin byly doplněny v Železné bráně, kde byly předem připraveny.

Devět dní na sněhu vyžadovalo velké fyzické i nervové vypětí, jakého může být schopen jedině poctivě připravený sportovec. Od konce ledna do konce února obě dvojice podnikaly neúnavně řadu pochodů po Jizerských horách, na lyžích i pěšky, s těžkými batohy, otužující se proti zimě a mrazu. Poctivá příprava přinesla ovoce. Liberečtí horolezci znovu dokázali, že české horolezectví dosáhlo vynikající úrovně a že naši horolezci jsou schopni i ještě obtížnějších výkonů v kterýchkoliv velehorách.

Dr. Arnošt Černík
Kresba Raul Trojan

